

בריאות ואריכות ימים

אביב קלר

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

כהרגלם בגינה ושוחחו, כאשר מכונית מרצדס שחורה וארוכה עצרה לפתע מחוץ לבית. מעולם לא ראינו מכונית שכזו, והיא עוררה מיד את סקרנותנו. היו בה כמדומני שלושה טורים של ספסלי נוסעים, ועוד שני מושבים קדמיים לצד הנהג.

מיד עם עצירת המכונית, עוד בטרם ירדו נוסעיה, פנה סבי לדודי והכריז, "זהו האדמו"ר מליובאוויטש". הוא אמנם מעולם לא פגש אותו קודם, אך קרא בעיתונות על מסעו ההיסטורי של הרבי מליובאוויטש הקודם, אדמו"ר הריי"צ, בארץ הקודש באותם ימים. סבי היה בעל טביעת עין, וזיהה מיד שמדובר באדמו"ר מליובאוויטש. אכן, התאריך באותו יום היה ה' במנחם אב, יום ההילולא של האר"י הקדוש, המקובל רבי יצחק לוריא ז"ל, והרבי עשה את דרכו לעיר הקודש צפת, כדי להשתטח שם על קברו ולשאת תפילה.

כאשר ירדו הרבי ופמלייתו מהרכב, נאחזנו כולנו במין חרדת קודש. הרבי התקרב אל הבית ושאל בידיש, "האם זהו בית יהודי?"

"בוודאי שזהו בית יהודי!" השיב סבי, אף הוא בידיש, כשהוא קם ומחווה בידו לעבר המזוזה שהייתה קבועה בפתח הבית.

"האם יש כאן מקום שבו נוכל להתפלל מנחה?", שאל הרבי. הכנסנו אותם לתוך הבית, וכמובן ששמחנו והתרגשנו על הזכות הגדולה שנפלה בחלקנו להתפלל תפילת מנחה עם הרבי. בעיניי האנשים נראו גבוהים ומרשימים, לפחות בהשוואה לבני משפחתי, והרבי היה לבוש בגד עשוי בד מיוחד שמעודי לא ראיתי כמותו. הייתי ילד קטן, ואני זוכר

אביב קלר בפתח החדר שבו ישב אדמו"ר הריי"צ לשתות כוס תה.

נולדתי בראש פינה בכ"ד בטבת תרע"ט (1918), ושמי ניתן לי בעקבות תחילתו של עידן חדש שהחל בארץ ישראל באותה עת, עם כיבושה בידי כוחות האימפריה הבריטית ותום עידן השלטון העות'מאני. הבית שבו נולדתי וגדלתי, ושבו גם התגוררתי כל חיי, נבנה על ידי סבי - ר' אהרן ירמיהו קלר, שהיה ממייסדי המושבה. הוא נמנה על קבוצת משפחות אברכים בני היישוב הישן בצפת, שעד אז התקיימו בדוחק מכספי החלוקה, וירדו להתיישב במקום בניסיון להקים משק חקלאי ולהתפרנס מעבודת האדמה.

הסיפור שברצוני לשתף אירע בשעת אחר הצהריים של יום קיצי אחד בשנת תרפ"ט (1929), בהיותי כבן עשר. באותן שעות נהגו בני המשפחה להתאסף מידי יום בבית דודי, שמעון קלר, לשתיית כוס תה בצוותא. גם באותו יום ישבו בני המשפחה

«

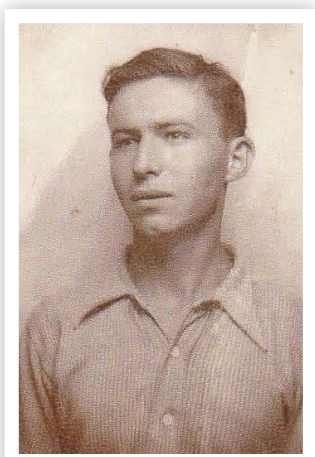
מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

שבשלב מסוים התקרבות אליו וניסיתי לגעת במעילו המיוחד. הרבי הביט בי וחיך.

הצטרפנו למניין של הרבי לתפילה שהייתה אפופה אווירת קודש. לאחר התפילה שאל דודי את הרבי האם יסכים לשתות כוס תה, והוא נענה ברצון להזמנה. בינתיים התבררה גם הסיבה לעצירה הלא מתוכננת: החישוק של הגלגל הקדמי התעוות, כנראה כתוצאה מהסיכונים בעליות לאורך הכביש הישן מטבריה לצפת. הנהג הרגיש שמהו אינו כשורה והחליט לעצור בצד הדרך, בדיוק מול הבית שלנו.

מיד רצו לקרוא לנפח של המושבה, וזה הגיע עם הציוד שלו וניגש לעבודה. במשך כמחצית השעה הוא הלם בפטישו עד שתיקן את התקלה. בינתיים דודי הגיש לרבי כוס תה בתוספת עלה לימון צעיר ורענן. לא רצינו להפריע ועמדנו בצד, בעוד הרבי יושב ושותה בנחת. אחרי שהסתיים התיקון, ולפני

אביב קלר בצעירותו

שפנה להמשיך בדרכו התעניין הרבי אצל סבי מאיפה הגיע, ולבסוף בירך אותנו ביידיש, "שתהיו בריאים, ותאריכו ימים!" אחר כך נכנס אל המכונית כדי להמשיך במסעו לעבר צפת.

מפאת הדרך התלולה וגודלה של המכונית, היא לא נסעה במהירות גדולה, ואנחנו הילדים רצנו אחריה וליווינו אותה כברת דרך. נפנפנו לרבי לשלום, ואחר כך חזרנו הביתה. בסך הכול שהה הרבי בביתנו כשלושת רבעי השעה.

ברכתו זו של הרבי התממשה בצורה מופלאה, ברוך ה'. דודי, שמעון, זכה וחי עד לגיל המופלג של תשעים ושש. סבי נפטר בגיל שמונים ותשע, ואילו סבתי האריכה ימים עד גיל תשעים ושתיים. גם אני כבר מתקרב ליום הולדתי התשעים ושלוש, לאורך ימים ושנים טובות.

מעניין לציין שאחרי פטירת דודי, נכנסה לגור באותו בית בחורה לא דתייה. אחרי ששמעה על

כך שבין כותלי בית זה ביקר הרבי, ושבעקבות כך שורה במקום קדושה מיוחדת, היא הושפעה והחלה להתקרב לחיי תורה ומצוות. כיום היא מנהלת בית כשר על פי כל דקדוקי ההלכה, ואנחנו ביחסי שכנות מצוינים.

מאז שהגיע למושבה שליח חב"ד, הרב שלמה זלמן ברקוביץ, וסיפרתי לו את הסיפור על הרבי, התפרסם הדבר ונפוץ בכל קצות הארץ. מבקרים רבים פוקדים את ביתי, מבקשים לראות את הבית שבו התארח הרבי ולשמוע את הסיפור מכלי ראשון. אני תמיד שמח לחלוק את הסיפור על הזכות הגדולה שנפלה בחלקנו, שזכרו נותר חקוק עמוק בליבי.

אביב קלר, ששימש במשך שנים ארוכות כגבאי בית הכנסת הגדול על שם רוטשילד בראש פינה, הלך לעולמו בשיבה טובה ב"ג בכסלו השנה, כאשר גילו נוסק למאה וארבע. הוא רואיין בביתו בחודש אלול תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — ביחידות עם הרב אליהו לנדא, בנו של הרב יעקב לנדא רב העיר בני ברק, דרש הרבי בשלום אביו, וביקשו להשפיע עליו שידפיס ויפרסם את חידושי התורה שלו בתורת הנגלה. "אילו לא היו החסידים מצניעי לכת, והיו מדפיסים חידושי תורה בנגלה, היתה פוחתת ההתנגדות לחסידות", אמר הרבי.¹ י"ז בשבט

< תשד"מ (1984) — בשיחה שנשא במהלך "יחידות כללית" לאורחים שהגיעו לרגל יום ההילולא י' שבט, ציטט הרבי מדברי נשיא ארצות הברית, רונלד רייגן, שנשא באותו בוקר נאום לאומה בנוגע ליחסים המתוחים בין ארה"ב וברית המועצות. הנשיא דיבר על הצורך בבלום את מירוץ החימוש המסוכן בין שתי המעצמות, והזכיר ש"מאז מלחמת העולם השנייה התחוללו בעולם יותר ממאה סכסוכים משמעותיים". לדבריו, הפתרון היחיד לכך הוא ששתי המדינות ינהלו "שיתוף פעולה כן ואמיתי, תוך התמקדות באינטרסים משותפים". הרבי העיר ש"בוודאי הייתה כוונתו שהתקווה להצלחת ההשתדלות בעניין השלום אינה מצד 'כוחי ועוצם ידי' חס ושלום, כי אם מצד האמונה והביטחון בקב"ה, בורא עולם ומנהיגו". בהקשר זה קרא הרבי לאורחים לערוך איש איש במקומו כנסים שבהם יתאחדו סביב הוספה בענייני תורה ומצוות, ולעשות זאת בהקדם האפשרי בסמיכות לחזרתם, שכן "הוספה באהבת ואחדות ישראל בכוחה לפעול שלום ואחדות בעולם כולו".² י"ב בשבט

1. יומן שנת הקהל

2. תורת מנחם התועודות תשמ"ב, עמ' 890 ואילך